

rozsahu tím, že by pořadí přiznané v § 216 jen tříletým úrokům bylo rozšířeno i na úroky starší. Na tom nemění nic, že nebylo možné vymáhati pohledávky ty žalobou neb exekucí a že promlčení bylo staveno, ježto to vše týče se existence pohledávky, ne však přednostního pořadí přiznaného jen v určité míře.

Čís. 9586.

Nezbytnou podmínkou opatření podle § 124 (1) úp. řádu jest, že podstata stačí ke krytí všech pohledávek za podstatou; pro posouzení toho jest rozhodnou doba vydání tohoto opatření.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 44/30.)

Ú p a d k o v ý k o m i s a ř nařídil správci podstaty, by zaplatil věřitelům podstaty Josefu V-ovi a Anně V-ové útraty sporu. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y : Napadené usnesení podle svého obsahu vychází s hlediska, že pro příkaz k zaplacení jednotlivých pohledávek jest rozhodnou doba, kdy pro nároky na zaplacení procesních útrat věřitelům Josefa V-a st. a Anny V-ové byly povoleny exekuce t. j. den 26. dubna 1926. Tomuto názoru nelze přisvědčiti, neboť hleděti jest k době, kdy se vydává usnesení s příkazem a jen tato doba jest rozhodnou, zda úpadková podstata stačí podle § 47 odst. 2 konk. řádu k zaplacení pohledávek podstaty čili nic. Proto měl prvý soud zjistiti, zda v době vydání soudního usnesení byly tu prostředky k zaplacení pohledávek za podstatou čili nic, neboť nebylo-li tu v této době prostředků, přišlo by v úvahu ustanovení § 47 čís. 2 konk. ř. V tomto směru však napadené usnesení nemá zjištění, důsledkem čehož nemá soud rekursní dostatečný podklad pro přezkoumání správnosti napadeného usnesení. Jest nutno, by, jak již k tomu v usnesení zdejšího soudu ze dne 12. listopadu 1927 bylo poukázáno, rozhodnuto bylo i o žádostech správce úpadkové podstaty, poněvadž teprve pak bude lze bezpečně posouditi, zda jmění úpadce stačí k zaplacení všech pohledávek za podstatou, či zda jest jen poměrné uspokojení možné (§ 47 (2) konk. řádu.). V tomto směru nelze seznati z napadeného usnesení, že bylo tomuto požadavku vyhověno a že by k nynějším požadavkům správce úpadkové podstaty bylo přihlédnuto. Zůstalo tedy takto řízení neúplným, čímž jest zabráněno důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení věci a nezbyvá proto, než by soud prvé stolice řízení v uvedených směrech doplnil, přihlédaje při tom též k vývodům stížnosti a by na základě takto nově získaného podkladu učinil nové usnesení.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodům, pro které zrušil usnesení úpadkového komisaře, učinil nové rozhodnutí.

D ů v o d y :

Rekursní soud, zrušiv usnesení soudu prvé stolice a nařídív úpadkovému komisaři, by, řídě se jeho pokyny, dále jednal a učinil nové

usnesení, nevyhradil svému rozhodnutí právní moc, ale také nenařídil, by úpadkový komisař před novým rozhodnutím vyslechl strany (účastníky), a neplyne ani z povahy věci ani z odůvodnění napadeného usnesení, že se nové rozhodnutí bez výsledku stran, pokud se týče bez jejich účasti neobejde. Dovolací rekurs jest tudíž přípustný a do jisté míry i opodstatněný. Rekursní soud správně vyslovil, že nezbytnou podmínkou pro opatření podle § 124 (1) úpadk. ř. jest, že podstata stačí ke krytí všech pohledávek za podstatou (§ 47 (2) úpadk. ř.), a že pro posouzení toho jest rozhodnou doba vydání tohoto opatření, a právem tudíž postrádá, že úpadkový komisař stav úpadkové podstaty k této době nezjistil. Ale z toho důvodu nebylo třeba zrušovati jeho usnesení, an stav podstaty jest ze spisů zřejmý, o žádostech správce úpadkové podstaty o povolení záloh bylo již rozhodnuto a rekursní soud tudíž mohl potřebná zjištění učiniti sám. K vývodům dovolacího rekursu, pokud nejsou vyřízeny již tím, co právě bylo uvedeno, se jen podotýká, že i rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5958 předpokládá, že podstata stačí k úplnému krytí všech pohledávek za podstatou, a že výslovně činí správce úpadkové podstaty zodpovědným, kdyby dopustil plné uspokojení některého věřitele z podstaty ve smyslu § 47 (2) úpadk. ř. nedostatečné.

Čís. 9587.

Nejde o zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s., vynechal-li procesní soud přehlédnutím v rozsudkovém výroku usnesení o zamítnutí procesních námitek, nýbrž jde jen o »patrnou nesprávnost«, již lze kdykoliv opravit (§ 419 cřs.).

Učiněn-li v odvolání návrh na zrušení rozsudku pro zmatečnost, nestačí to ke zrušení rozsudku i pro vadnost řízení ve věci.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 45/30.)

Proti žalobě vznesl žalovaný námitku věcné a místní nepřislušnosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a vyvrátil námitku nepřislušnosti v důvodech, nepojal však rozhodnutí o ní do výroku. Žalovaný uplatňoval v odvolání zmatek podle § 477 čís. 9 c. ř. s., ježto první soud nepojal rozhodnutí o námitce věcné a místní nepřislušnosti do rozsudku, dále nesprávné posouzení věci po stránce právní, kusost řízení, rozpor ve spisech a se spisy a posléze nesprávné posouzení po stránce věcné a nesprávné hodnocení důkazů a navrhl, by napadený rozsudek po případném doplnění byl změněn v ten smysl, že se žaloba pro věcnou nepřislušnost odmítá, po případě by rozsudek pro zmatečnost byl zrušen a soudu první stolice bylo uloženo, by znovu rozhodl. O d v o l a c í s o u d odvolání opřený o důvod zmatečnosti zamítl, ohledně zamítnutí námitek věcné nepřislušnosti odmítl. D ů v o d y : Zmatečnost rozsudku spatřuje odvolatelka v tom, že ve výroku napadeného rozsudku chybí rozhodnutí o námitkách věcné a místní nepřislušnosti, což prý je zmatečností podle § 477 čís. 9 cřs. Důvodu toho tu není, neboť vada ta byla dodatečně